

Всичко се затрупва наоколо — и шосе и пжтеки... Цѣли седмици живѣ човѣкъ не виждамъ“...

Той млѣква, замисленъ, а предъ нашитѣ очи оживѣватъ, шестедесетъ години назадъ, страхотнитѣ скици на Верещагиновия знаменитѣ шипченски цикълъ.

Късно презъ нощъта се събуждаме. Презъ прозорцитѣ влиза мека, разсѣяна свѣтлина, нощъта се е преобразила неочаквано. Излизаме вѣнъ. Небето е забулено отъ тънки бѣли облаци, лунниятъ сърпъ лѣе отъ горе полумъгла-полузракъ. Странни сѣнки покриватъ ридоветѣ на Балкана, мълчанието е още по-бездѣнно. Всичко наоколо, полето, тамъ-долу, потънало въ млѣчна синина, далечното бледно небе, прѣхтенето на коня въ обора — цѣлата тая нощъ е една героична балада.

Въ прозирната мрачина бѣлѣятъ тукъ-тамъ усамотенитѣ малки паметници отъ мряморъ — братски могили и отдѣлни гробове на прапорщицитѣ отъ 55-ия подольски полкъ. Тѣ спятъ тукъ повече отъ половинъ столѣтие, въ сърдцето на Балкана, тия непознати юноши, съ изтри-ти вече имена, тия деца, дошли отъ далеч-